

Sygnatura akt I Cupr 1734/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 25-04-2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Jolanta Malik

Protokolant:Miroslaw Jabłoński

po rozpoznaniu w dniu 25-04-2014 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa (...) S.a.r.l. z siedzibą w L.

przeciwko A. D.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygnatura akt I Cupr 1734/13

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...). á r. l. w L. wniosła o zasądzenie od pozwanego A. D.kwoty 1 127,86 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi:

- od kwoty 1 000 zł od dnia 20 września 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 127,86 zł od dnia 20 września 2013 roku do dnia zapłaty

oraz kosztami procesu. Strona powodowa wskazała, iż na podstawie umowy cesji przejęła od (...) (...) S.A.w W.prawa do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu wystawionych not obciążeniowych. Na podstawie umowy o świadczenie usług abonamentowych pozwany nie wywiązał się z obowiązku zwrotu sprzętu. Strona powodowa wezwała pozwanego do dobrowolnej zapłaty żądanej kwoty w terminie 7 dni. Pozwany nie uregulował zobowiązania wynikającego z niezapłaconych not obciążeniowych. Na dochodzoną kwotę składało się zobowiązanie wynikające z noty obciążeniowej nr (...) / w kwocie 1 000 zł oraz skapitalizowane odsetki za opóźnienie liczone od kwoty 1 000 zł od za okres od dnia 25 września 2012 roku do dnia 19 września 2013 roku w kwocie 127,86 zł.

(k. 2, 3)

Postanowieniem z dnia 4 listopada 2013 roku Sąd Rejonowy (...)stwierdził w sprawie toczącej się pod sygnaturą akt (...)brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

(k. 4)

* * *

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny :

W dniu 10 września 2012 roku (...) (...) S.A.w W.sporządził notę księgową nr (...)opiewającą na kwotę 1 000 zł z tytułu odszkodowania za niezwrócony sprzęt w postaci dwóch kart cyfrowych i terminala cyfrowego (...)obciążającą pozwanego A. D..

Dowód :

- ***nota księgowa, k. 9***

W dniu 28 września 2012 roku strona powodowa (...). á r. l. w (...)zawarła z (...)(...) S.A.w W.umowę sprzedaży wierzytelności. Na podstawie art. 1 ust. 1 umowy wierzytelności objęte umową określone zostały w załączniku nr 1 (lista wierzytelności), który stanowił integralną część umowy.

Dowód :

- ***umowa szczegółowa, k. 15 (str. 2)***

Strona powodowa sformułowała adresowane do pozwanego pismo określone jako zawiadomienie o przelewie wierzytelności w kwocie 1 000 zł.

Dowód :

- ***zawiadomienie, k. 13 (str. 2)***

* * *

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, o czym stanowi art. 339 § 1 k.p.c. Na mocy art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W toku niniejszego procesu pozwany zachował postawę całkowicie bierną. Nie złożył odpowiedzi na pozew, nie stawiał się także na rozprawie. W przedmiotowej sprawie spełnione zostały zatem powyższe przesłanki do wydania wyroku zaocznego. Jednocześnie w ocenie Sądu nie wystąpiły przesłanki pozytywne zawarte w treści 339 § 2 k.p.c.

Należy wskazać, że niezależnie od wynikającego z przytoczonego wyżej domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, Sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do jego twierdzeń z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, Sąd nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 roku, I CKU 85/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997 roku, I CKU 115/97).

Zawarte w pozwie twierdzenia budziły poważne wątpliwości Sądu, wobec czego uznał on za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Normie tej w warstwie procesowej odpowiadają art. 3 k.p.c., zgodnie z którym strony zobowiązane są przedstawiać

dowody i art. 232 k.p.c., według którego strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z jakich wywodzą skutki prawne.

Strona powodowa nie udowodniła swojej legitymacji czynnej, a także swojego roszczenia ani co do zasady, ani co do wysokości. Jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności powinna wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego i jego wysokość, jak też swoją legitymację czynną. Strona powodowa nie wykazała nabycia wierzytelności wobec pozwanego w wysokości oznaczonej w pozwie, bowiem przedłożona przez stronę powodową umowa cesji wierzytelności nie wskazuje na istnienie wierzytelności wobec pozwanego.

Strona powodowa nie przedstawiła żadnych dokumentów źródłowych wskazujących na podstawę, wysokość i sposób naliczenia należności objętej pozwem, wobec czego Sąd pozbawiony został możliwości jakiegokolwiek weryfikacji źródła i zakresu zobowiązania pozwanego. Nie wiadomo bowiem, co jest podstawą należności w kwocie 1 127,86 zł. Ponadto strona powodowa nie podniosła w jakiej wysokości stopy procentowej wyliczone zostały podlegające kapitalizacji odsetki za opóźnienie. Wszak uzasadniając podstawę roszczenia strona powodowa odwołała się do umowy sprzedaży wierzytelności oznaczonej jako umowa szczegółowa z dnia 28 września 2012 roku, jednakże analiza treści wskazanej umowy nie pozwala na wskazanie podstawy żądania określonych w pozwie należności. W przedłożonej przez stronę powodową umowie cesji nie została wskazana wierzytelność wobec pozwanego, zaś jej treść wskazuje, iż jej integralną częścią był załącznik nr 1 do umowy – lista wierzytelności, którego to załącznika strona powodowa nie przedłożyła. Nie przedłożono również jakiegokolwiek umowy szczegółowej obejmującej przelew omawianej wierzytelności ani też dowodu zapłaty ceny nabycia wierzytelności stanowiącej warunek jej skutecznego nabycia. Umowa z dnia 28 września 2012 roku odwołuje się do przelewu wierzytelności w rozumieniu art. 509 k.c., który stanowi, że wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Przepis ten reguluje sprzedaż wierzytelności oznaczonej co do tożsamości i dla skuteczności takiej transakcji konieczne jest precyzyjne oznaczenie przenoszonej wierzytelności.

Powyższe wskazuje, że strona powodowa nie przedłożyła Sądowi całej umowy cesji, na którą się powołała, co z kolei powoduje uznanie przedłożonego dokumentu za niespełniający wymogów dowodu wiarygodnego i nie budzącego wątpliwości. To zaś stawia pod znakiem zapytania twierdzenia strony powodowej i zasadność jej żądania, bowiem umowa bez załączników jest niekompletna, a to dyskwalifikuje przedłożoną umowę jako stanowiącą podstawę do nabycia wierzytelności wobec pozwanego.

Podkreślić należy, że dowodem potwierdzającym legitymację czynną strony powodowej mogłaby być wyłącznie kompletna umowa cesji wierzytelności, przeto umowa pomiędzy stronami stanowi źródło stosunku prawnego.

Strona powodowa jest przedsiębiorcą korzystającym z profesjonalnej obsługi prawnej. Z tych względów powinna być świadoma zasad prowadzenia procesu cywilnego i występowania w nim w charakterze strony aktywnej. Przypomnieć jednak wypada, iż strona powodowa nie może się powoływać przed Sądem na dokumenty, nawet gdyby ich treść była znana pozwanemu, jeżeli nie zostały przedstawione jako dowody w sprawie. Przedstawienie dowodów w rozumieniu art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c. oznacza w wypadku dowodów z dokumentów po prostu ich złożenie do akt sprawy w załączeniu do pisma procesowego albo podczas rozprawy. Zatem strona powodowa zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika powinna wykazać się należyłą aktywnością dowodową i w zakresie dokumentów przedłożyć je Sądowi wraz z pozwem. W przypadku zaś braku dokumentów uzasadniających roszczenie winna była jeszcze przed wszczęciem procesu zwrócić się do swojego kontrahenta z umowy cesji o przekazanie dokumentów niezbędnych do dochodzenia roszczenia. Zaniechanie strony powodowej w tym zakresie może tylko zadziałać na jej niekorzyść. Uznać zatem należało, iż strona powodowa w toku niniejszego postępowania wykazała się całkowicie bierną postawą.

Częściowy wykaz wierzytelności jako samodzielny wydruk strony powodowej nie zawierający podpisu nie stanowił dowodu z dokumentu, dlatego też wniosek dowodowy strony powodowej w tymże zakresie podlegał oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.